

صدای انسان جنگجو

رادیو گفت و گو:

● جان کیز وتر

برگردان: حمیدرضا نجفی

میزبان گفت و گوی صبح شبکه WLW می گوید: «رادیو گفت و گو می تواند اطلاع رسانی کند؛ اما مهم ترین کار روزانه من ساختن جنگ های سرگرم کننده است.»

شاید مدیران شبکه WLW و ۱۱۳۳ ایستگاه رادیو گفت و گوی ملی بگویند که وظیفه هر میزبان گفت و گو، راه اندازی خط تلفن و ارتباط با شنونده هاست که به معنای افزایش درآمد آگهی هاست. در دو دهه گذشته، رادیو گفت و گو از بحث های جزئی مربوط به امور عمومی به تبادل افکار و احساسات روی آورده است؛ اما منتقدان اعتقاد دارند که امروزه میزبانان مسائل نیمه واقعی را بیان کرده اند.

پس از درگیری پلیس و مردم در سین سیناتی در ماه گذشته، چارلی لوکن - شهردار - از متصدیان رادیو گفت و گو انتقاد کرد و به جیم اسکات از شبکه WLW اظهار داشت که: «برخی از افراد ایستگاه شما و دیگر ایستگاه ها سبب تحریک و اغوای مردم شده اند.»

شنونده های دائمی و تماس گیرنده ها و کسانی که در این شغل هستند اظهار می دارند که کمترین آزادی برای اظهار عشق و تنفر، جنبه ای دیگر سرگرمی است که بازی های ویدیویی و ایستگاه های رادیویی پخش کننده موسیقی و نمایش های تلویزیونی برای جذب مخاطب، باید به کمک آن با فیلم های سینمایی رقابت کنند. طرفداران رادیو گفت و گو می گویند: «روشن است که این، یک سرگرمی است. رادیو گفت و گو به عنوان یک

هدف، آتش افروزی است یا سرگرمی؟

آنگاه که بیل کانینگهام برنامه گفت و گوی رادیویی عصرانه اش را در شبکه WLW-AM آغاز می کند، تمامی هشت خط تلفن آنها به صدا درمی آید. او می خواهد مهم ترین تصمیم زندگی اش را اتخاذ کند: ابتدا کدام تماس تلفنی را پخش کند؟ مطلب روز، قانونی پیشنهادی است که به ساکنان اوهایو اجازه می دهد سلاح ها را مخفیانه حمل کنند. به نظر می رسد طرح این موضوع سبب بروز بحران شود.

آقای کانینگهام در استودیو «مونت آدامز» به مطالعه نوشته های روی صفحه رایانه می پردازد، درحالی که تریسیا ماین تهیه کننده ای که بر تماس های تلفنی نظارت دارد - هر تماس را به نام فرد و شهر و خلاصه پیشنهاد او مرتب می کند. آقای کانینگهام که به آتش افروزی متهم است، دشوارترین مورد، یعنی «کاترینا» را از دربرن کانتی انتخاب می کند که اجازه حمل اسلحه ای با کالیبر ۳۸ - که وی آن را میبل می نامد - را دارد.

وی می گوید آنچه را می خواهد در ابتدای یک نمایش ارائه کنم، پخش یک تماس تلفنی خوب است که بیانگر تمامی نمایش است. جنگ ها نیز مانند رادیو گفت و گو می خواهند با ارائه نظرات شفاف، شنونده ها را سرگرم کنند، اما سال هاست که رادیو گفت و گو متهم به ایجاد جدایی، کلیشه ای بودن و تخریب جامعه است. رادیو گفت و گو در پاسخ می گوید، این یک وظیفه شغلی است که باید به خواسته های شنونده ها پاسخ داد. میک مک کانل،

سرگرم‌کننده در اشکال مختلف ظاهر می‌شود؛ شوخی‌های دلنشین مک‌کانل از شنونده‌ها و فدراسیون جهانی کشتی، بهتا جی. آر. گچ (J. R. Gach) و میمون‌های زرد ژاپنی کشیده شده که همین مسئله سبب شد او شغلش را در شبکه WLW از دست بدهد.»

البته منتقدان رادیو گفت‌وگو راجع به اثر تباه‌کنندگی آن نگران هستند. آنها معتقدند که احساسات فوق‌العاده رادیو گفت‌وگو و گرایش آن به سوی وقایع می‌تواند دیدگاهی ناموزون از افکار عمومی و اختلافات گسترده ارائه کند.

کنفرانس ملی جامعه و عدالت (مسیحیت و یهودیت سابق) در باره تأثیر رادیو گفت‌وگوی سین سیناتی آنچنان نگران‌کننده بود که دو مطالعه تحقیقاتی در این باره انجام داد و برای مدت چهار سال بر جنگ‌های محلی نظارت داشت.

«عذر رادیو گفت‌وگو به عنوان یک سرگرمی صرف، بیانی غیرصادقانه و مزورانه است.» این سخن را آر. جونز - عضو هیئت مدیره کنفرانس ملی و از منتقدان رادیو گفت‌وگو - بیان کرده است.

آقای جونز ۷۳ ساله، وکیل سابق NAACP است. وی عقیده دارد، سال‌ها تلاش او در جهت احیای حقوق مدنی افراد، او را به اطلاع‌رسانی غلط - که به عقیده او ویژگی اصلی جنگ‌های رادیو گفت‌وگوست - حساس کرده است. وی می‌گوید: «برخی افراد به چیزی که می‌شنوند، اعتقاد دارند و بر اساس آن شنیده‌ها قضاوت کرده، تصمیم می‌گیرند.»

سه ماه قبل، سر میز صبحانه در YWCA، آقای جونز جنگ آقای کانینگهام را «آشغال، کثیف» و «بی‌حرمتی به مقدسات» نامید. آقای کانینگهام در پاسخ اظهار داشت که بیشتر مقامات دولتی، شهری و ایالتی، جنگ او را تأیید کرده‌اند.

وی می‌گوید: «اگر اتهامات قاضی صحیح بود، هیچ کدام از این مسئولان مرا همراهی نمی‌کردند. اما آنها مرا همراهی کرده‌اند؛ زیرا آن، یک جنگ رادیویی جالب بود.»

مخاطبان مرد متغیر

رادیو گفت‌وگوی سین سیناتی مانند هر رادیوی دیگری، به دنبال مخاطب خاصی است. آنچه در این رادیو پخش می‌شود، انعکاسی از خواسته‌های شنونده‌هاست. تنها ۶٪ از مخاطبان شبکه AM-WLW، آفریقایی-آمریکایی هستند، در حالی که شبکه WDBZ-AM ۱۱٪ مخاطب سفیدپوست دارد (این گزارش‌ها بر اساس آمار مؤسسه آربایترون بیان شده است).

شنونده‌های شبکه WLW غالباً مرد هستند و بین سنین ۲۵ تا ۵۴ سال قرار دارند که غالباً دوست دارند چیزهای زیادی راجع به آنچه در حال رخ دادن است، بدانند؛ اما همیشه چنین نیست. آنگاه که آقای مک‌کانل جنگ بین روز خود را در شبکه WLW به سال ۱۹۸۵ شروع کرد، مخاطبان او ابتدا زنان خانه‌دار

بودند که می‌خواستند راجع به بهداشت، سلامتی و مسائل مربوط به سبک زندگی بدانند. اما به زودی مسائل تغییر می‌کند:

کمیسیون ارتباطات فدرال در سال ۱۹۸۷ «نظریه انصاف» را لغو کرد. مدتی بعد، همه خواستار آن شدند که ایستگاه‌های رادیویی، وقت و زمان برابری را به طرفین یک موضوع اختصاص دهند. حذف این محدودیت منجر به جنگ‌های سیاسی-فکری شد که توسط راش لیمبا، جی. گوردون لید و دیگر محافظه‌کاران اداره می‌شد. انتشار ماهواره‌ای جنگ‌های گفت‌وگوی سندیکایی بسیار شایع شد. همچنان که ایستگاه‌ها به پخش هرچه بیشتر جنگ‌های گفت‌وگوی سندیکایی می‌پرداختند، به افزایش برنامه‌های گفت‌وگوی محلی نیز توجه داشتند.

تلفن‌های ماهواره‌ای این امکان را فراهم می‌کنند که از نیروی کار سیار بهره بگیرد. بیشتر مردم در حال رانندگی نیز به تلفن پاسخ می‌گویند. آقای مک‌کانل می‌گوید: «موضوعات برنامه ضمن همراهی با وقایع جاری، از داخل خانه و از طریق تماس تلفنی بیان می‌شوند.»

به دنبال سازگاری مردان با این وضعیت، برخی زنان ناسازگار می‌شوند؛ زیرا آنان از تعارض لذت نمی‌برند و این، آن چیزی است که لینکلن وایت ۵۱ ساله - مدیر برنامه گفت‌وگو در WDBZ - (یکی از معدود ایستگاه‌های گفت‌وگوی آمریکایی-آفریقایی) بیان می‌کند.

کارشناسان صنعتی به کمک استانداردهای موجود ملی اظهار می‌دارند که بازار رادیو گفت‌وگوی سین سیناتی به اندازه سایر بازارها رقابتی نیست.

استفان بنت ۵۹ ساله - استاد بازنشسته علوم سیاسی دانشگاه سین سیناتی که کتابی با نام ۱۱ جاهل آمریکایی، راجع به تأثیر رادیو گفت‌وگوی سیاسی نوشته است - می‌گوید: «در سراسر کشور، میزبانان جنگ گفت‌وگو زیاد هستند که با آقای کانینگهام برابر، یا نسبت به او در وضعیت بدتری قرار دارند.» وی در ادامه می‌گوید: «در دیگر شهرها میزبانان نسبت به آقای کانینگهام ارتباط با تماس‌گیرنده‌ها، خشن‌تر و تیزتر هستند.»

در مقایسه با سایر رادیوهای تلفنی مانند Rock, Hard Rock Soft و یا Country Music، متوجه می‌شوید که رادیو گفت‌وگو بیشترین درصد مخاطبان و شنونده‌ها را در سطح ملی به خود اختصاص داده است. از ترکیب ۱۵/۸٪ مخاطب رادیو گفت‌وگو، درمی‌یابیم که میزان مخاطبان این رادیو، اندکی از ۱۶/۹٪ مخاطب آربایترون کمتر است و به دنبال آن بزرگ‌ترین شبکه، WLW است که ایستگاهی بزرگ در سین سیناتی است و حدود ۸۷٪ از مخاطبان را به خود اختصاص داده است.

با توجه به این سهم مخاطب، رادیو گفت‌وگو در پاسخ به انتقادهای وارده، چنین خاطرنشان می‌کند که چنین درصدی بیانگر اکثریت جامعه نیست.

داری پارکز، مدیر شبکه Clear از رادیو AM می‌گوید: «ما

دوست داریم لاف بزنییم و بگوئیم که WLW بزرگ‌ترین شبکه است و ما شماره یک هستیم، اما راجع به ۹۰٪ شنونده‌ها که به رادیوی ما گوش نمی‌دهند، چه بگوئیم؟!»

شنونده‌های رادیو گفت‌وگو از لحاظ اقتصادی، اجتماعی و سیاسی فعال هستند. مایکل هریسون، سردبیر و مؤسس مجله گفت‌وگوکننده‌ها - ماهنامه‌ای که رادیو گفت‌وگو را پوشش می‌دهد - می‌گوید که شنونده‌ها محرک‌های افکار عمومی هستند. جان کروznیک، استاد روانشناسی و علوم سیاسی دانشگاه ایالت اوهایو، که به مطالعه تأثیر رسانه‌های خبری بر قضاوت سیاسی مردم می‌پردازد، می‌گوید: «کسانی که می‌خواهند در رادیو گفت‌وگو مشارکت کنند، رهبران افکار عمومی و کسانی هستند که غالباً راجع به مسائل مربوطه، دیدگاهشان را بیان و درباره آن گفت‌وگو می‌کنند.»

پیش‌بینی کنند. وی با خنده می‌گوید: «آدم‌هایی را می‌شناسم که فکر می‌کنم بسیار باهوش هستند. آنها مردم را در زمینه قضاوت در حد انسان‌های متخصص پیش می‌برند، و بدون اغراق به معروف‌ترین آدم‌های شهر دسترسی دارند. من نمی‌توانم توانایی آنها را در جلب مخاطب پیش‌بینی کنم؛ یقیناً آنها با کارهایی که انجام می‌دهند آدم‌های جالبی هستند.»

صدای مردم

دان لوئیس، یک رادیوی کوچک و قابل حمل و نقل با خود به همراه دارد. او در حمام، آشپزخانه و تمامی اتاق‌هایش رادیو دارد. آقای لوئیس ۵۶ ساله که راننده مترو در کوین سیتی است، می‌گوید: «من عاشق گوش دادن به گفت‌وگوها هستم.» وی یکی از تماس‌گیرنده‌ها با جنگ‌های گفت‌وگوست. تهیه‌کننده رادیو

در دو دهه گذشته،
رادیو گفت‌وگو از
بحث‌های جزئی
مربوط به امور
عمومی به تبادل افکار
و احساسات روی
آورده است؛ اما
منتقدان اعتقاد دارند
که امروزه میزبانان
مسائل نیمه‌واقعی را
بیان کرده‌اند.

جن گالوین عضو شورای شهر سین سیاتل می‌گوید: «کارکنان شورای شهر و دیگر سیاستمداران، هر هفته جنگ‌های گفت‌وگو را ارزیابی می‌کنند.»

جنیفر ۴۰ ساله، روانشناس کلینکی در سین سیاتل، که تحقیقاتی راجع به گفت‌وگو برای کنفرانس ملی انجام داده است می‌گوید: «رادیو گفت‌وگو تأثیر مستقیمی بر روی افرادی دارد که سیاست را شکل می‌دهند و یا شکل دادن سیاست را کنترل می‌کنند.»

مایک براون، رئیس باشگاه ورزشی Bengals که فروش ورزشگاه و از دست دادن تیم فوتبالش، سال‌ها موضوع شب رادیو شده بود، می‌گوید که مردم نباید اثرات رادیو گفت‌وگو را

WLW-AM وی را به خاطر دیدگاه‌های محافظه‌کارانه‌اش، «دان آگاه» می‌نامد. وی همچنین از انتقاد به شرکای آفریقایی-آمریکایی ترسی نداشت. لوئیس که با مهمان آقای مک کانل در برنامه جنگ گفت‌وگوی صبح شنبه تماس گرفته بود، می‌گوید: «شنیدن مطالبی راجع به تفکرات مردم جالب است. اگر عقیده‌ای دارید، الان آن را دور بریزید، اما رادیو گفت‌وگو را با تردید و احتیاط انتخاب کنید.» از دیدگاه آقای لوئیس و هزاران نفر دیگر، رادیو گفت‌وگو نقش بسزایی در همراهی با جامعه روبرو تخریب دارد. از دیدگاه آقای هریسون - سردبیر مجله گفت‌وگوکننده‌ها «این رادیو برای مردم به‌عنوان یک حیاط خلوت شده است.» کروznیک محقق مؤسسه OSU می‌گوید: «رادیو گفت‌وگو امکان گوش دادن

در خارج از حیط خلوت را مهیا می‌کند. این تنها فرصت برای مردم عادی است تا بتوانند صدایشان را به ساده‌ترین روش - یعنی یک تماس تلفنی - به گوش عده زیادی برسانند.»

جانانان جوی ۳۰ساله - دستیار کارگردان برنامه **گفت‌وگویی عصر** - می‌گوید: «برخی شنونده‌های شبکه **WDBZ-AM** ایستگاه آمریکایی-آفریقایی، تماس با برنامه **گفت‌وگو** را جایی برای مباحثه جهت تغییرات سیاسی و اجتماعی می‌دانند.»

شنونده‌ها همچنین به دنبال یک میزبان مورد علاقه هستند. آقای پارکز از رادیو **WLW** می‌گوید: «آقای کانینگهام در ماه فوریه از سوی مجله **Talkers** به عنوان یکی از ۱۰۰ میزبان برتر جنگ **گفت‌وگو**، انتخاب شد. در این لیست آقایان وار، راش، دکتر لورا شلزینگر، دان ایماس، جیم روم و هاوارد استرن قرار داشتند.» آقای کانینگهام معتقد است که میزبانان باید سرگرم‌کننده باشند. مهم‌ترین نکته در رادیو انجام کارها به شکلی است که مردم از آن لذت ببرند.

با اینکه **رادیو گفت‌وگو** از دهه ۱۹۳۰ وجود داشته است، اما محققان آکادمیک تا دهه قبل هیچ علاقه‌ای به آن نشان ندادند، تا اینکه جنگ‌های سندیکایی ملی بر مباحث سیاسی و رقابت‌های انتخابات ریاست جمهوری تأثیر گذاشتند.

تحقیق سال ۱۹۹۸. دانیل برای کنفرانس ملی با نام «آیا شنونده‌های **رادیو گفت‌وگو** به آنچه می‌شنوند اعتقاد دارند» بیانگر این نکته بود که عده زیادی از شنونده‌ها، به اطلاعاتی که از **رادیو گفت‌وگو** به دست می‌آوردند، اعتقاد دارند و آنها را اطلاعاتی مفید، آموزشی و مناسب می‌یابند.

تحقیق دیگری که به دنبال کار دانیل در سال ۱۹۹۹ صورت گرفت و نام آن «ارزش‌های شنونده‌های **رادیو گفت‌وگو**» بود، بیانگر این مسئله بود که قدرت واقعی اقناع که در اعتقادات شنونده به میزبان جنگ **گفت‌وگو** وجود دارد، در واقع منبع معتبری است؛ زیرا میزبانان از ارزش‌هایی حمایت می‌کند که مورد قبول شنونده‌هاست.

آقای کانینگهام و وار مانند بسیاری از میزبانان جنگ‌های **گفت‌وگو** با این نکته موافقت می‌کنند که برای تحریک و تشویق شنونده‌ها باید از سخنان مبالغه‌آمیز، بی‌پرده و مصنوعی بهره گرفت.

آقای کانینگهام که از سال ۱۹۸۳ میزبان **گفت‌وگو**ست معتقد است از زمانی که بیل کلینتون دموکرات کاخ سفید را ترک کرد، مجبور شده است لحن بیانش را کنترل کند. وی در یک مصاحبه قبل از جریان شورش دهم آوریل گفت: «ما در زمان بی‌حوصله‌ای زندگی می‌کنیم؛ تافت فرماندار است، لوکن شهردار و بوش رئیس‌جمهور. همه اینها آدم‌های بی‌حوصله‌ای هستند، پس خودمان باید کارها را مرتب کنیم.» زمانی که شورش ماه آوریل به وقوع پیوست، آقای پارکز به کانینگهام و دیگر میزبانان **گفت‌وگویی WLW** گفت که طرز بیانشان را تعدیل کنند. اما وی از انتقاد به رهبران آفریقایی-آمریکایی، به ویژه اعضای

شورش، خودداری نکرد. او در برنامه گزارشی شب دهم آوریل گفت: «رهبری سیاه کجاست آنگاه که خشونت نژادی علیه آمریکایی سفید صورت می‌گیرد؟»

او همچنین در جایی دیگر می‌گوید: «اگر یک جمعیت سفیدپوست یک سیاه‌پوست را به خاطر تفاوت پوستش کتک می‌زدند، با آنها نیز به شدت برخورد می‌کردم.»

بر اساس مصاحبه‌های شخصیت‌های مختلف، شنونده‌ها نمی‌دانستند آیا میزبانان **گفت‌وگو**، نکات مبالغه‌آمیز یا غیرواقعی را جهت تحریک شنونده‌ها می‌گویند یا از گفتن آن خودداری می‌کنند.

آقای بنت منتقد **رادیو گفت‌وگو** می‌گوید که میزبانان رادیو باید درک کنند درصد قابل توجهی از مردم آمریکایی می‌توانند راجع به مسئله - به جز به کمک جلد مجلات - فکر کنند و این زمانی است که از مسائل دولتی صحبت می‌شود. میزبانان جنگ‌ها می‌توانند بگویند که سرگرم‌کننده هستند اما باید دید که نظر و دیدگاه شنونده‌های آنها چیست.

خانم ا. دانیل، محقق کنفرانس ملی می‌گوید: «شنونده‌ها باید به هر میزبان **گفت‌وگو**، شکاک باشند؛ زیرا ما نمی‌دانیم انگیزه‌های آنها چیست؛ آیا این کار را جهت آمار و ارقام انجام می‌دهند، یا به دنبال کسب درآمد هستند یا اینکه این امر ناشی از اعتقادات سیاسی آنهاست؟ به هر حال، مخاطب در موضوع بحث **رادیو گفت‌وگو**، قدرتمندترین نیرو و عنصر است.»

آقای مک کانل می‌گوید: «ما رهبری نمی‌کنیم، بلکه پیروی می‌کنیم. من بر اساس مشکلات و موضوعات شهر و منطقه، موضوعی را انتخاب می‌کنم و اگر تماس گرفته نشد، موضوع در مدت پنج دقیقه، منتفی می‌شود. این، مخاطبان هستند که موضوع برنامه‌های رادیویی را طرح می‌کنند. اگر آنها به خوبی مشارکت نکنند این به معنی آن است که موضوع، اهمیتی ندارد.»

آقای پارکز می‌گوید: «میزبانان **گفت‌وگو** که می‌خواهند افکار مردم را تغییر دهند، غالباً ناتوان می‌مانند؛ زیرا مردم وعظ و تلقین را دوست ندارند.»

آقای مایک براون می‌گوید: «میزبانان، موضوعاتی را که بر مردم تأثیر می‌گذارند، می‌شناسند و از آن بهره‌برداری می‌کنند. چنین موضوعاتی ضرورتاً دقیق و واقعی نیستند، اما این امر نشان می‌دهد که ما چگونه به سادگی آنها را می‌پذیریم.» وی می‌گوید: «بسیاری از خبرهایی که راجع به پیشروی رودخانه گفته شد، اهمیت چندانی نداشت، اما آنها دریافتند که این موضوعات در افکار عمومی قابل پذیرش است و بسیاری از آنها توسط **رادیو گفت‌وگو** پدید آمده است.»

میزبانان **گفت‌وگو** بیان می‌دارند که بسیاری از موضوعات **گفت‌وگو**ی آنها از عناوین روزنامه‌ها گرفته شده است. آقای کانینگهام می‌گوید: «صبح هر روز، مجله **Enquirer** را روی سکوی

رادیو گفت و گو منعکس کننده دیدگاه کسانی است که تماس می گیرند، نه دیدگاه کل جامعه. از طرفی تماس گیرنده های تندرو و خشن دوست دارند صدایشان پخش شود، نه افرادی که دارای صدای معمولی اند.

گفت و گوی داغ: همه نوع گفت و گو، همه وقت می گوید: «رادیو گفت و گو هیچ منفی در میانه روی ندارد. چپی ها یا راستی ها قصد براندازی یکدیگر را دارند. پیگیری آمار و ارقام، عیب نیست.»

آقای باری نیز اشاره می کند: «اگر کسی از راه درست دور باشد، باید او را در مسیر صحیح قرار دهیم. یک تماس گیرنده دیوانه، در واقع فیلمی سرگرم کننده است.»

خانم ا. دائل، به این نکته اشاره می کند که رادیو گفت و گو بیانگر ارتباطی مبهم است؛ زیرا شنونده ها بخش کوچکی از جنگ سه ساعته را در اتومبیل یا محل کارشان شنیده و بیشتر، مشغول انجام سایر وظایفشان هستند.

ناتوانی در کنترل برنامه زنده در رادیو سبب می شود تا پاسخگویی به برخی موضوعات مشکل شود (این سخن، دیدگاه آقای براون است که ارتباط محکمی با WLW دارد).

رادیو گفت و گو خود را به عنوان یک دادگاه افکار عمومی مطرح می کند. وی در ادامه می گوید: «این رادیو قواعد خاص خود را دارد؛ حتی گاهی نمی دانید که برنامه در حال پخش است، لذا نمی توانید از خود دفاع کنید.»

آقای پارکز می گوید: رادیو WLW پخش کننده ای است که به طرق مختلف به سه ایالت خدمات می دهد. رادیو 700WLW، گاهی در حد افراط است؛ گاهی احساسات مردم را لمس می کنیم و گاهی آنها را آگاه می کنیم. در این صورت شنونده های ما شادمان می شوند. شنونده ها باید ما را دوستانی بدانند که می توانیم آنها را شادمان و یا خشمگین و عصبانی کنیم. همه اینها سرگرمی است و انتظار آنها باید به میزان درکشان از آن رادیو باشد.

منبع:

مجله The Cincinnati Enquirer

V V V

جلوی خانه ۳۰۰,۰۰۰ نفر قرار می دهید که آن روزنامه ها منبع خبرهای تلویزیونی و رادیو گفت و گو می شوند؛ زیرا این، پیامی است که هر فرد دریافت می کند و سپس، ما راجع به آن صحبت می کنیم.»

اما کسی که در گفت و گو شرکت می کند، از سوی میزبانان، که آگهی های بازرگانی را در میان صحبت ها می گنجانند، دائماً تحت تأثیر قرار می گیرد.

آقای کانینگهام که خود را «صدای غیرمعمول انسانی غیرمعمول» می نامد، می تواند تماس گیرنده های مرد سفیدپوست را بیش از ۹۰ دقیقه با خود همراه کند. آقای باری می گوید: «رادیو WKRC-AM تماس گیرنده های بالای ۵۵ سال را غربال می کند تا ایستگاه آنها جوان به نظر آید.»

آقای پارکز که میزبان گفت و گوی صبح شنبه است، می گوید که وی تلاش می کند میان تماس گیرنده ها با برنامه اش از حیث نژاد، جنس، جغرافیای محل سکونت و افکار و عقاید تعادلی برقرار کند، اما همیشه چنین چیزی امکان پذیر نیست.

رادیو گفت و گو غالباً نمونه ای واقعی از افکار عمومی را ارائه نمی کند؛ زیرا اکثریت مردم به «فرمت» برنامه گوش نمی کنند. آربایترون اظهار می دارد که تنها ۳۳۳,۶۰۰ نفر - یعنی حدود ۲۱٪ از ۷۶ میلیون نفر ساکن در ۱۳ کشور مشتری بازار رادیویی سین سیناتی - به مدت پنج دقیقه در هفته به بخش زمستانی رادیو WLW گوش می دهند. این پنج دقیقه شامل هر بخش از برنامه های شبکه WLW از جمله اخبار عمومی، گزارش ترافیک، گزارش هوا و اخبار ورزشی است.

بنابراین، رادیو گفت و گو منعکس کننده دیدگاه کسانی است که تماس می گیرند، نه دیدگاه کل جامعه. از طرفی تماس گیرنده های تندرو و خشن دوست دارند صدایشان پخش شود، نه افرادی که دارای صدای معمولی اند.

هاوارد کورتز - منتقد رسانه ای واشنگتن پست در کتاب